

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania M. K. i B. K. prowadzących [...] "T." w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
z udziałem zainteresowanych: K. Z., S. T., R. S., M. K., K. K. i K. J.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej M. K. i B. K. prowadzących [...] "T." w Ł. od wyroku Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołujących się M. K. i B. K. prowadzących [...] „T.” w Ł. na rzecz organu rentowego kwotę 1.440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację odwołujących się M. K. i B. K. prowadzących [...] „T.” w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 16 maja 2016 r., którym Sąd pierwszej instancji oddalił ich odwołania od szeregu zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału [...] w Ł. z dnia 25 czerwca 2015 r., dotyczących podlegania

przez zainteresowanych: K. Z., S. T., R. S., M. K., K. K., K. J. ubezpieczeniom społecznym.

Odwołując się zaskarżyły powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 750 k.c. w związku z art. 65 § 2 k.c., przez ich błędną wykładnię polegającą na stwierdzeniu, że do umów zawieranych przez wspólników spółki cywilnej [...] „T.” w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej należy stosować przepisy o zleceniu, mimo iż charakter i zakres obowiązków wynikających z zawieranych umów, zgodny zamiar stron, *essentialia negotii* czynności prawnej, jak i przedmiot wykonywanej pracy oraz osiągniany rezultat nakazują jednoznaczne przyjęcie, że były to umowy o dzieło.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżące wskazały na oczywistą zasadność skargi, bowiem w przedmiotowej sprawie Sądy obu instancji dokonały nieprawidłowej wykładni art. 750 k.c. przyjmując, że umowy łączące zainteresowanych z płatnikiem stanowiły umowy o świadczenie usług a nie umowy o dzieło, co jest sprzeczne z charakterem łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, postanowieniami zawartych umów, a także faktycznym realizowaniem postanowień umownych przez płatnika i zainteresowanych. Wskutek tego Sądy obu instancji błędnie zastosowały przepisy prawa materialnego, a więc wydane orzeczenia naruszają przepisy prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do

rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Wypada przypomnieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, LEX nr 2499804). Tymczasem skarżące w nader lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zawarły jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby wykazać, że Sąd drugiej instancji faktycznie dokonał błędnej wykładni art. 750 k.c., co doprowadziłoby do oczywiście nieprawidłowego i niesłusznego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się bowiem do przedstawienia stanowiska skarżących, nie zawiera natomiast jakichkolwiek argumentów natury prawnej, mogących przemawiać za słusznością tego stanowiska.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).